

Real de Catorce

Pokud pojedete do Mexika, určitě zajedte do Catorce. Real de Catorce! Rozhodně stojí za návštěvu. To nám poradil ještě v Texasu jeden Kanadán, který se právě vracel z Mexika a jak se zdálo, Catorce ho docela nadchlo.

Jedeme tedy do Lareda, které je rozdělené řekou Rio Grande (nebo Rio Bravo jak říkají Mexičané) na americké Laredo a mexické Nuevo Laredo. V mexickém Laredu si kupujeme lístky na vlak a samozřejmě nás zajímá, kdy v Catorce budeme. Prý v 8, nebo v 9 hodin ráno. Tomu nemůžeme rozumět, vždyť musí být nějaký pravidelný příjezd a raději se zeptáme až ve vlaku průvodčího.

Lidí pořád přibývá a všichni se řadíme do fronty na kontrolu zavazadel, která by měla objevit nežádoucí pasažéry, třeba s bombou.

Dosunuli jsme se na perón, ale jsme hrozně zklamáni, protože přijely jenom dva vagónky – jeden první třídy a druhý druhé třídy. Ve vlaku je hodně těsně, ale kupodivu sedíme (na sedadle, ne na zemi). Průvodčí má parádní uniformu s červenými lampasy a prodává docela levně jídlo a pití. Chceme po něm, aby rozptýlil naše pochybnosti týkající se příjezdu vlaku do Catorce, ale žádnou jistotu nám nedal. „Příjezd do Catorce? Hm, tak v 8, v 9 nebo v 10 ráno.“

Je trochu příjemněji, horko nás už tak nesužuje, protože opouštíme „*tierra caliente*“ a stoupáme do hor, kde je podnebí každopádně přívětivější. Nadmořská výška určuje klimatická pásma – do 800 m n. m. je horká a vlhká „*tierra caliente*“, do 1 700 m je mírná „*tierra templada*“, do 4 500 m je chladná „*tierra fría*“ a ještě výše začíná mrazivá „*tierra helada*“.

V Catorce nejsme ani v 8, ani v 9, ani v 10, ale ve čtvrt na dvanáct. Příliš utěšený pohled se nám nenaskytnul, jenom ošuntělá nádražní budova, v okolí nějaké chajdy, prašná silnice a dost. Naštěstí u nádraží čekal na pasažéry gazík a řidič se ptal, zda chceme do Real de Catorce. S radostí nabídku na svezení přijímáme, ovšem cesta do hor má i své stinné stránky.

Šplháme zátočinami stále výš do hor, kde je cesta tak úzká, že vystačí na šířku vozu jen tak tak a ještě se nám zdá, že kousek pneumatiky je už nad propastí. Máme strach se i pohnout, aby jsme snad auto nějakým špatným pohybem nepřevážili. Řidič všechno zvládal s naprostým klidem, nanejdvůš trochu zpomalil a podíval se, jak musí vozidlo nasměrovat a zase na to šlápnul. Konečně vystupujeme v Real de Catorce, ale máme trochu roztřesené tělo.

Catorce! Ukryté mezi horskými vrcholy Sierra Madre Oriental, kdysi symbol bohatství, dnes spíše symbolem jeho pomíjivosti. Bohatství těchto hor nikdy netvořilo zlato, ale vždycky především stříbro a v Catorce bylo druhé nejbohatší naleziště tohoto ušlechtilého kovu v celém Mexiku. V dobách největší slávy produkovalo Mexiko tolik stříbra, jako zbytek celého světa dohromady. Catorce bylo kvetoucím městem, kde žilo 40 000 obyvatel, podél dlážděných ulic stály elegantní kamenné domy, město mělo vlastní operu, kde zpíval i Caruso. Catorce navštěvovaly i další osobnosti – mexický diktátor Porfirio Diaz sem v roce 1895 vážil cestu až z hlavního města. Autem to v horách tenkrát nešlo a tak musel velký diktátor cestovat s vozem taženým mulami a část cesty také na koňském hřbetě.

Real de Catorce se někdy píše zkráceně „Real de 14“ a v překladu to znamená 14 královských. Ale jakých, nebo koho čtrnáct? Vysvětlení se traduje mnoho. Podle jedné verze se jednalo o čtrnáct banditů, kteří si zde pořídili skrýš. Pak ale není jasný přívlastek „královských“, i když na druhou stranu i ve službách králů sloužili loupežníci a piráti. Jiná verze hovoří o čtrnácti královských vojácích, kteří zde byli zastřeleni ještě před tím, než bylo město založeno. V další verzi zůstává čtrnáct mrtvých

vojáků, ale pro změnu oběšených, a to indiány, které sem vojáci přijeli „zkrotit“.

Sehnat nocleh v Catorce nebývá složité a můžete si vybrat od ubytování v soukromí až po luxusní hotel. I se stravou je to snadné a není problém ochutnat opravdové „mexiko“. Mexickou kuchyni symbolizuje zcela jednoznačně tortila, která se může podávat snad ke každému jídlu (která bývají často silně kořeněná). Oblíbenější jsou tortily kukuřičné, ale na některých místech v Mexiku (a právě i v Catorce) se připravují tortily i z pšeničné mouky. Tortija nám chutná, byla to tenká placka, kterou ještě rozřízli a naplnili sýrem, pak ještě chvíli opékali z obou stran, až se sýr roztavil a placka ohřála. Povzbuzení dobrým jídlem si dáváme v hospodě další placky, ke kterým přinesla paní hostinská tři druhy nádivek. Vynikající! (Až na poslední bramborovou nádivku, která byla nějak zvláště mazlavá a měla i dost neobvyklou chuť).

V hospodě si domlouváme na další den projíždku na koni. Na ráno hospodský nepřichystal koně, ale muly, křížence koně a osla. Jde s námi ještě syn hospodského, ale zvířata jsou jenom dvě. Kluk za námi musí klusat, protože jak říkal pan hostinský, pro něj je koníka škoda, jen ať si pocvičí tělo.

Cesta rozhodně stála za to, jedeme do San Augustínu a všude kolem nás jsou opuštěné a rozbité domy, vidíme rozstřílený kostel. Mexická země je nasáklá krví – o války a povstání tady nebyla nikdy nouze. Ani dvacáté století nebylo výjimkou. Jakmile začala v roce 1910 revoluce, lidé opustili vesnice i Real de Catorce a právě z této doby jsou opuštěné nebo rozstřílené všechny stavby v okolí. Z vesnic zbyly jenom ruiny domů zarostlé obrovskými kaktusy s nádhernými květy, ale do Real de Catorce se život vrátil a opět se z něj stalo poutní místo.

Catorce je totiž i místem zázraků. Z hor je vidět uprostřed města bílá kopule baziliky sv. Františka z Assisi. Sochy světců v bazilice jsou oblečené do šatů a lepí se jim na hlavu vlasy nebo vousy, případně obojí.

Stěny boční kaple jsou polepené děkovnými obrázky. Některé malovaly děti, třeba jak někoho srazilo auto a pak se na přímlovu sv. Františka uzdravil, nebo jak se zachránili jejich rodiče. Těch obrázků tam byla strašná spousta, zdi byly polepené od shora dolů a mezi tím byly ustřižené copy vlasů na poděkování za uzdravení.

Poutníci navštěvují Catorce hlavně v létě. Poutní sezóna je od června do září, jinak tam moc lidí není. Hodně lidí bydlí úplně někde jinde a sem jezdí jenom na prázdniny – buď odpočívat, nebo třeba pronajímat byt. Tak to dělá i dcera našeho hostinského – přes rok pracuje a bydlí v Monterrey a o prázdninách je tady. Byl čtvrtek, tak to moc poutníků prý nepotkáme, sjíždí se to sem až o víkend. Někteří poutníci přijíždějí hodně zdaleka a někteří přicházejí pěšky z více než 30 km vzdálené Matehualy. Vesničané – *campesinos* – opouštějí své domky, každý s vroucí modlitbou ke svatému Františkovi o přímlovu za nějaký velký, nebo třeba i docela malinkatý zázrak.

Kromě starobylých staveb je v Catorce možné obdivovat i další věci – jednak krásné hory, uprostřed kterých je městečko položené a určitě také kaktusy, kterých roste ve městě i v okolí dost a dost. Kvetou žlutě, bíle, červeně a některé mají i plody, které se dají jíst. Pokud máte na kaktusový plod laskominy, je potřeba buď opatrnosti, nebo šikovnosti. Kdo jde na kaktusy zhurta, může si zapíchat spousty jemňounkých bodlinek do prstů. Nejhorší je, že bodlinky nechtějí ven, a jsou příjemné právě tak, jako skelná vata.

Při zpáteční cestě se nám už nechce sjíždět ze strašlivých srázů a tak volíme cestu tunelem. Tunel sloužil dříve především horníkům a teď je to jediná cesta, kudy je možné pohodlně dojet do nebo z Catorce. Tunel je úzký a těžko se tady mine auto s cyklistou, natož pak dvě auta, ale nikdo nemusí mít obavy – hlídači si vždy zatelefonují z jaké strany pojede auto a z druhé strany se už do tunelu nikdo nepustí. Uvnitř tunelu je i malá jednoduchá kaple Panny Marie Bolestné vysekaná přímo ve skále na památku těch, kteří pracovali hluboko v nitru hor a na světlo se už živí nedostali. Tunel máme šťastně za sebou a ještě naposled máváme městečku, které už nevidíme – sbohem Catorce!

Petr a Pavla Kokaislovi, 1996

Zobrazeno: 25 x

From:

<https://cesty.in/> - **Cestovatelské stránky**

Permanent link:

https://cesty.in/real_de_catorce_real_de_14

Last update: **2024/05/30 18:50**

